

14. května 1873, čís. 71 ř. zák. Ve skutečnosti § 10 zák. na takové právo vůbec souditi nedopouští, a § 3 nař. cit. nemá jiného smyslu, než že ukládá soudu dbáti zákona, i záleží tedy jen na tom, jak zákonu rozuměti; cituje-li § 4 zák., má na mysli soud' závodu hlavního, jakož vůbec §§ 1 až 9 jen závod hlavní na mysli mají, neboť o odštěpném mluví teprve § 10, a ten pak sám cituje ony předchozí, jichž zachování i soudu tohoto závodu ukládá a to jsou jen §§ 6 a 9. Konečně nelze nevpomenouti, že dle § 11 cit. min. nař., je-li odštěpný závod v obvodu soudu závodu hlavního, nezapíše se do rejstříku samostatně, nýbrž jen poznámkou při zápisu hlavního závodu. Ale nedá se ani myslet, že by soud' v takovém případě hlavní závod zapsal, zápis vedlejšího závodu však odmítl z důvodu nezákonnosti smlouvy neb hlavní firmy. Bude tedy takový vedlejší závod bez překážek zapsán, byl by to však odpor, kdyby jiný vedlejší závod, jenž podléhá soudu jinému, z udaných důvodů byl odmítnut. Poněvadž však jsou vážné pochybnosti i o legálnosti firmy, pokud jde o označení »in der Tschechoslovakei«, dlužno před rozhodnutím zjistiti, zdali zápis u soudu hlavního závodu vešel v právní moc a nepodléhá více rekursu, což vzhledem k době obou žádostí není na jevě.

Čís. 1402.

Sudiště podle § 87 j. n. předpokládá, že žalovaný je v čase žaloby majitelem závodu, není však podmíněno tím, že závod dosud se provozuje. Spor o pohledávku ze služebního poměru zaměstnance závodu jest sporem, vztahujícím se k závodu.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1922, R I 1571/21.)

Žalobce domáhal se na úpadkové podstatě společnosti výplaty služného, jež mu příslušelo jako obchodvedoucím v továrně a zadal žalobu u okresního soudu, v jehož obvodu jest továrna, v níž byl zaměstnán. Žalovaná vznesla námitku místní nepříslušnosti, jíž soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl, maje za to, že sudiště §u 87 j. n. nelze se dovolávat, ježto provoz v továrně, o niž jde, před podáním žaloby ustal. Rekursní soud námitku místní nepříslušnosti zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Není o tom sporu, že jde o pohledávku proti podstatě konkursní (§ 46 čís. 2 a) konk. ř.), ačkoliv nelze se ze žaloby dovtípniti, jak při měsíčním služném 2500 K nárok za čas od 19. dubna 1921 do 10. června 1921, t. j. od uvalení konkursu do opuštění služby nebo vzhledem k dopisu správce ze dne 10. května 1921 třeba za čas již od 1. dubna do 10. června 1921 právě 3300 K činiti má. Jest tedy dle § 111 odstavec druhý konk. ř. sudiště § 87 j. n. přípustné, pakli podmínky jeho jsou dány. Podmínky ty jsou: a) aby žalovaná měla v okrsku dovolaného soudu zvláštní závod, a b) aby zažalovaná pohledávka vztahovala se na tento závod. Ad a). Tu se předpokládá dle znění zákona, že žalovaná strana ten zvláštní závod ještě v čas podání žaloby má. Tomu v tomto případě tak bylo, neboť není

sporno, že továrna, o níž jde, posud existuje. Aby však tento zvláštní závod v čas podání žaloby také ještě provozován byl, toho se dle znění a ducha zákona nevyhledává. Neboť dokud závod existuje, třeba už provozován nebyl, předpokládá a vyžaduje nicméně jistou správu a v tom právě spočívá důvod tohoto sudiště, že žalovaný se svou správou také zde usídlen jest. To se podává z § 75 j. n., dle něhož při společnostech určuje se obecné sudiště, jímž pro jednotlivce jest jejich bydliště, dle jejich sídla a za sídlo se pokládá v pochybnosti místo, kde se správa vede. Dle § 87 j. n. pak vedle soudu tohoto bydliště nebo sídla přípouští se jako sudiště také soud zvláštního závodu právě jen z té příčiny, že se správa závodu právě v místě jeho vede. A d b) Pohledávka vztahuje se na tento zvláštní závod, vznikla-li z jeho provozování. Ale i tato podmínka je dána. Žalobce tvrdí v žalobě, že byl obchodvedoucím žalované firmy pokud se týče její podstaty v továrně, o níž jde, a uplatňuje zadrželý plat za dobu shora uvedenou. Žalovaná strana tento důvod vzniku zažalovaného nároku nepopřela, nýbrž jen uplatňovala, že uvalením konkursu tento závod jako takový zanikl — což arci je náhled mylný — a popřela ovšem též existenci nároku. Tato je otázkou až hlavního sporu, zde jde jen o důvod příslušnosti. Když žalovaná nepopřela, že žalobce byl obchodvedoucím v továrně, dlužno to dle § 267 c. ř. s. pokládati za doznané, a věci hlavního sporu bude, zdali žalobce dokáže, že v továrně té konal v uvedené době podstatě služby, že za to mu příslušel plat a jaký, jakož i je-li za uvedenou dobu zadrželý. Je tedy nesporno, že uplatňovaný nárok, existuje-li, pochází z provozování tohoto závodu, a tím jest i druhá podmínka dána. Rekursní soud k této podmínce praví, že žalovaná v dopise ze dne 10. května 1921 uznala, že žalobce byl ředitelem této továrny. Vskutku ale v tomto dopise jako ředitel poznačen není. V dovolací stížnosti žalovaná poznačuje to za nesprávné domnění, že žalobce byl jejím zřízencem, neboť prý byl společníkem firmy a jako takový jednatelem jejím, a tak prý se poměr na tuto továrnu nevztahuje a podmínka b) chybí. Avšak toto tvrzení, že byl žalobce společníkem a jednatelem firmy, je novotou, k níž přihlížeti nelze. Mimo to je tato okolnost také nerozhodnou, neboť jednatel, i když je společníkem, může si nicméně za vedení závodu vymíniti určitý plat — to je zajisté přípustno, vždyť i v § 28 zák. o společnostech s r. o. klade se v této funkci na roveň úředníkům a jiným plnomocníkům, a svědčí tomu též § 16 odstavec první a § 24 odstavec třetí zákona toho, že může každý jednatel býti se společností ve zvláštním smluvním poměru.

Čís. 1403.

Drobný živnostník nepotřebuje k osobnímu provozování živnosti (§ 251 čís. 6 ex. ř.) psacího stroje se stolkem, aniž americké registratury.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1922, R I 1595/21.)

V exekučním řízení pro peněžitou pohledávku bylo majiteli kanceláře pro obchod a reklamu zabaveno zařízení kanceláře. Návrh povinného, by z exekuce byly vyloučeny tři psací stoly, jeden psací stroj, jedna registratura, 1 kopírovací lis a tři křesla exekuční soud zamítl. Rekursní soud vyloučil z exekuce 2 psací stoly, jeden psací stroj, regi-